

Ima Diktor
Till minne af ^{Fruken} Sally J.
af
Louise Asp

18¹⁰/₁₁. 70.

Blyerts anteckningarna gjorda af Prestorskan
Reini hvilka haft dessa dikter m m. till lams.

Forord.

Seh inga verser i min bok,
Af smittets blommor prydda.
Ty aldrig jag var dertill klok
Att mina verser krydda
Med Skaldens sköna ord och takt.
Gif blott på dessa verser akt,
Du ser dess tusen brister,
När jag i dumma fantasier
Fornerrad så af tankar blir,
Allt fattningsgäfla mister,
Ja, blifva de ej usla då!
De ej i smittets blomma stå,
De äro torra gristlar.

Som mina tankar sammanhang
Och valda regler sakna,
Så mistar versen all sin blang;
Tills jag omsider vaknar
Och finner med en blick så lång
Hus bristfull blef min arma sång,
Men sådan som jag tänkte.
I alla fall, så var den sann,
Fast man den ofta bristfull fann
Och ej af smittet blänkete.

jag -

6
En fattig flickas sång.

Jag är en fattig flicka
Men lika nöjd ändå;
Hvart mig skall ödet skicka
Det skall jag modigt gå.

Ej plägar mig fattigdom
Fast ingenting jag har.
Min styrka svag, børsen tom;
Dock friska hjertat kvar.

Till detta lif jag träder,
Fast o bekant dess stig
Det dock mig alltid gläder
Att Gud skall följa mig.

Och tröstens sol den lyser
Igenom anörkan sky.
Om jag än hungrar, fryser
Så skall ej hoppet fly.

Som talisman den följer
Mig genom jordens stig,
På alla stormar höjer
Dess stråle ifrån mig. —

2.

Jag sitter här och tänker
På detta jordalif:
Männ' fräjd mig det skänker,
Eller blott sorg och kuf.

1867.

Mitt svickna hopp.

Männe det är synd att länka
Eller önska sig hvad här
Fäfängt är att hoppas, vänta?
Männe sådant synd och är?

Fäfängt önskar, fäfängt hoppas
Och än klappar hjärtat till?
Långt der, hoppets blommor knoppas
Hjulet sig i vända vill.

Derför sluta af att önska
Och var nöjd, med hvad du har
Aldrig skola rosen grönska
Skidt i kuber vintrens dar.

3

Nej, och hoppets fagra blomma
Vissnar snart för kvarje vind!
Blott en vindstöt dit får komma
Bleknar hennes fagra kind.

Ej jag känt den korta lycka
Som man utaf drömmar har
Och hur stormen lätt kan rycka
Denne fröjd, som hastigt far.

Uppå lösa grunder grundadt
Var mitt hopp som liflig brann
Nu den dystra stund har stundadt
Då jag hoppet sviken fann.

Sådan njutning hastigt ilar
~~Lemnar endast ~~hastigt~~ far~~
Lemnar endast sorges kvar
Tårande nu ångrens juldar
Genom unga hjertat far.

Hoppet, längtan drömmars roje
Svikit hafver nu min själ.
Nu jag med ett bittert loje
Nickar alla dem farväl.

4.
* Hvarn' älsk't till älsk'ter fore - Sedan tyttuadt var min sång.

Skall jag säga hvad jag tänkte
I min arma barnslighet,
Som mitt hjerta njutning skänkte.
Jo! Se här min hemlighet:

Att jag arma dumma fläpka
Skulle snart från glomskans dy
Snart ur Snillets bägar dricka
Svinga mig till ärans skj.

Gunga sånger som förblända
Alla som mig hörde här
Njuta sällhet utan ända,
Utan sorger och besvärd

Att bland fosterlandets store
Och mitt ringa namn en gång
* Vänd med aktning engång vore
Sedan tyttuadt var min sång.

Likom alltid uti Svea
Landet, nämnes Lea stort
Skulle Finlands nya Lea
Bliwa hastigt af mig gjort.
1. Bliwa af Louise gjort.

5

Att jag skulle med stor ära
Uppå Pindens toppar stå
Att en ärekrona bära
Och till Tamas hjälder nå

Att från mina tankar skulle
Utgå mängen skaldesång
Jag med andra ärefulle
Skulle prisas ock - engång.

Nu jag hoppat, smiken finner;
Tröttslös, hopplös, står jag här;
Bitter, tårar nederrinner -
Ångrens, smärtans, tår det är!

Full af vernod nu jag blickar
Åter till min barndomstid
Väntar: när mig Ödet skickar
Utt, till lifvets sorg och strid.

Aldrig får jag mer fördrifva
Bort min tid i drömmars värld
Men förnöjd vill jag dock blifva
Med den lott mig är beskärld.

6.
Lut skall dessa drömmar blifva
Tillintetgjord minn, begär
Då jag endast här - får skrifa
Det som stads minn önskan är.

Ej till Tama - ej till Tinden
Styres här minn matta gång
Mina drömmar far med vinden
Gunga ren - sin afskedssång.

1866.

—

L-e-a-

En fantasi.

Mitt hjerta längtar, längtar än
Mer hwart, det vet ej jag.
Det suckar, längtar nu igen,
Ja, mest i denna dag.

Dit ut till världen står minn håg
Den sväfrar, sträfrar bort.
Fast som en oceanens väg
Ar lif och lycka kort.

7e.

Doct själen genom sorgens natt
Mot morgonsolen ser.
Der lyckans stjärnan fast så matt
Mot själens öga ler.

Den hviskas om min framtid's fröjd
Om frid och stilla hopp
Att ännu jag står på Tamas höjd
Och uppi Pindens topp.

Fast påfängt är mitt ljufva hopp
Om fröjd och lyckligt slut;
Min lyckas blomma ne sin knapp
Skall aldrig vecklas ut.

Men nöjdes kan ej hjertat bli
Det längta vill ändå
Fast själens ljufva fantasi
Sitt mål kan aldrig nå.

1867.

Wallgörfens visa.

En liten fattig gasfe jag
 Och ensam är i världen
 Blott med boskapen hvarje dag
 Till skogen styr jag färden.

Nog är jag fattig, men är nöjd
 Och bättre lott jag ej begär
 Och det är min största fröjd
 Att min visa sjunga här.

Ej jag söker jordisk ära
 Jag är nöjd med hvad jag fått
 Wallgörfens ^{hjons} namn vill jag ^{blott} bära
 Att så vara är så godt.

Hvar morgon ut till skogen grön
 Jag villig kosan vandrar
 Och tacksam jag en morgonbön
 Till himlens Herre sänder.

Och lätt om hjertat, lugn och säll
 Till skogen hurtigt vandrar
 Jag vandrar öfver dal och fjäll
 Och ingens lykka blandrar.

Fast vägen synes svår och lång 9.
Jag klagar ej min lycka
Jag sjunger blott min herdesång
Så kan ej sorges tvecka.

Jag muntert sjunger visor små
Och boskapsbjörden vallar
Jag blåser uti hornet - då
Ett echo bergett skallar.

Och vandrar sedan hem igen
När aftonen tillstundar
Om gröna skog sen drömmen en,
Så kalnen roligt blundar.

Men Gud jag tackar först så gladt
Hans godhet bär jag lofva
Så kan jag först min korta natt
Helt sorglös troligt sofva.

Jag äter sen när dagen gryr
Hypstår till dagens måda
Jag ej om frost och stormar bryr
Fast regn i strömmar flöda.

Jag den här i stunden som jag
 kan också stundom agar.

Och Gud jag tackar hvarje dag
 Sjäven vid sorgens tider
 Hälsa och föda hafver jag
 Och ingenting här lider.

Ibland när jag ej något har
 Vet jag, det Gud behagar.
 Jag vet, att sina hära barn
 Kan också stundom agar.

1865.

Till Maria.

Vi komma alla nu till dig
 Du lilla snälla vän,
 Med önskan att på lifvets stig
 Du lycklig vandrar än.

Nu är det ju din namnsdag här
 Ett bord med blommor står
 Som lagadt af små vännar är
 Och här sin plats nu får.

Var frisk, var glad, och lycklig blif
 I jordens jemmaedal
 Och erjäng fri från sorg och kuf
 I Himlens fröjdesal.

Vi önska dig så mycket godt
Som himlen gifva kan
Till Gud vi be: På Majös lott
Stor lycka gifve Han!

Var flitig, snäll, det önska vi
Samt mycket annat godt
Må lycklig här din lifnad bli
Och fröjd Marias lott.

Den lott som Herren dig beskär
Med glädje emottag
Ty mätligt njuten glädje är
Din tröst i sorgens dag.

I barna oskuld blif och du,
I fröjdens sälla famn
I barna glädje, liksom nu
När du en säker hamn.

Nu sluta vi att spinga dig
Och önska än en gång
Dig mycket fröjd på lifvets stig.
Nu slutas här vår sång.

3:de uppl. av Du tackar mig tag emot.
1869. Din tröst vid stormens lott.

Till Hilma.

Jag har kommit till att önska
 Lycka, sällhet, lugn och frid
 Och jag hoppas: ~~att~~ du med vänskap
 Och med nöje ~~att~~ ^{du} hör mig.

Uå med blommor bestrodt vara
 Hilmas väg ~~gott~~ ^{pa} jordens stig
 Och ^{en} talrik vännaskara
~~En~~ i sorger trösta dig.

Men när ingen vännaskara
 Mer ditt hjerta trösta kan
 Lägg ditt hopp på Herrens barm
 I all sorg så hjälper Han.

Allti Honom njut din lycka
 Han oss rennar mängen fröjd
 Så skall jordens stormar rycka
 Aldrig dig från lyckans höjd.

Ewiggt skall oss Herren blifva
 Lika trogen vän och far
 Gerna vill Han barnen gifva
 Allt det goda som Han har.

Till och lycklig må du lifva¹³
Utän sorg, smärta, qual
Liksom före Fallet Eva
Lefde uti Edens sal. —

—

1865.

Lyckans engel.

Ach, hur hastigt Lyckans engel flyr!
Hjär är dess rätta hemland här.
När, der ofvan jord och mörka skyer
Dess hemland och dess himmel är.

Fäst i de låga tiggarkajor
Den oftast hafver bosatt sig
Men uti smärtans cyster kajor
Här lifver ofta mängen rik.

Uti de rikes stolta sinne
Och uti furstars granna slott
Är sållan Lyckans engel inne
Men samvetsoro, smärta blott.

Men vill du efter lycka sträfva
Först sök dess hem ofvan gruset
Gå skall bring dig dess englar sväfva
Strålar sprida Himlafuset.

—

1865.

74.

Laulöfets hälsning. *)

*)
Min säng tillbringa

Jag kommer från ett herrligt land
Der ingen sorgem känner
Der alla quom hjertats band
Förblifva trogna vänner.

Jag sväfvat hit på jorden ner
Med hvita lätta vingar
Från Sångens helga land till er
En hjertlig hälsning bringar.

Från ett land der toner gjutas
Öfver vårens ljufva doft
Afven då när lifvet slutas
Gjuts det öfver grafvens stoft.

Från ett land der toners strömma
Höjdt sin gång från jordens grus,
Der Sängen hvarje stund sorgens dämna
Yagat har och tändt der ljus.

Från det land der siktens englar
Gla sin ljufva trefna bo
Sväfva ner med tankens vingar
Skänka er fröjd, frid och ro.

Jag irrat mig från Hemmets sät.^{15.}
Der sängen ständigt klingar
Och svafvar här i jorden dal
På ^{tränne} utsedda ringar.

Jag är en liten tanke lott
Från Stora tankens Himmil,
Att irra här det är min lott
I jordens kalla hvimmel

Förvillad ifrån sydhonsring
En liten irton bara
Jag jorden irra får omkring
Och alltid bortgömd vara

Jag är en ton så tyst och svag
Mot Hemmets klara toner
Der sängen klingar natt och dag
Vid ljusa höga zoner.

Jag sjunger er så ljudlöst nu
Så ~~br~~ bristfull är min visa
Så svag är och min stamma ju
Man intet kan den prisa.

Men när sköna sänger ringa
Er bestas vid högan nord,
Lyssnen uppå dessa ringa
Tonar - och på dessa ord. m.m.

1865.

Till Fanny.

Stå till Fanny med lättade ringar,
blommande annat, tanken sig svingar,
ustigt jag uti ^{da} drömmarne lev,
söker ej mera då Fanny jag ser.
innet af henne glädje mig ger.

Öfver
S. O. M.
W. J. G. G.

änne o, Fanny! ja, männi engång,
glädjernas rus, vid lekar och sång,
lad då du vandrar på blommande stig,
Her då skyarnes samlas kring dig
a, då min Fanny! Männ' du minns mig!

1867.

~~Bittra~~ Bittra minnen.

Förflydda tider åt

Bittera minnen

I flydda tider återkomma
 Och så hjälpa! - för min själ.
 Och ut åt hvarje minnets blomma
 Nickar jag ett tyst farväl. -
 Uster, glad och utan smärta
 Och illot jag log för hvarje fröjd
 Och så, hur sorgen är mitt hjerta,
 Redan nu, af sorgen höjd! -
 I mitt minne kom ej åter
 Att förbittra saknans tår!
 Och ulla vän, jag dig begräter,
 Och ofta jag dig minnas får. -
 Har du mig förgätit sedan
 Eller brytit hjertats band
 Och har fröjdens sol gått nedan
 Till en okänd, öde strand. -
 Och stängt ilas lifvets lycka,
 Och min själ, hur dig förtrycka
 Och lifvets sorger utan tal! -

1869.

Kyrkogården.

Med vemodfulla blickar ser,
 Den bleka månen neder,
 Till jorden från sin klara sfer
 Och stam naturen beder.

De vackra fåglarna nu ser
 Den munttra sången slutat,
 Och trötta invid björkens gren
 Sina små hufvun lutat.

Ren vinden sannat uppå sjö,
 I fjordens klara vatten
 Sig månen speglar, och vår ö
 Men det ser endast natten.

Der bonta, björkar stå i ring
 Om tysta kyrkogården,
 Och rosenbusten slingrar kring
 Den kalla minnesvården.

Ybland de tusen grafoar der
 Man ser en ny i sanden.
 Dit blickar man hvar afton ner
 Ifrån de tjusa banden.

19

Men ittel kors den grafven har,
~~Blott~~ småblomsterkransar;
Och daggens perla ler så klar
I blomman ögonfransar.

Der slumrar en begräven vän,
Han ledde nyss på jorden.
Men nu är hon i Himmelen
En klar Guds engel worden.

De kransar man på grafven lagt
Af jordens blommor knutna
De vissna snart i all sin prakit
Af Solens glöd begjutna.

Ty blomman uti jordens dal
Är jordisk och förgänglig;
Men blomman uti Himlens fal
Är evig, oförgänglig.

En sådan krans hon säkert bär
Derupp i Himlen klara
Lofsjungande vår Jesus här
Med Himlens englaskara.

24.

Men uti jordens kalla ~~stoft~~ ^{samm}
Den döda kroppen ~~let~~ hvilas
Och englarna i fågelhamn
Der ofvan glädligt ilas.

Af världens luttar sorg och kief
Ej störes mer de döda
De skippit till ett bättre lif
Från jordens vedermöda.

Men månen vandrar stads sin gång
Och blickar ner till kullen
Och vägen spjänger stads sin sång
För grafvarna i mullen.

—
Hanna

Till den — de — en —

Jag tänker på Dig ofta
O, hulda, goda, vän!
Der rosor evigt dofta
Shall jag Dig se igen.

91

Kyßt ifrån knoppen uecklad
Din ungdoms blomma var;
I lippens lott - dock beknad
Ditt namn, och - Diina dar.

Du fick här - icke länge
Bland jordens blommor stå,
Från detta lifs förgånge
Till Gud - Du önskat gå.

Ren bröts din blomsterstängel
O, hur jag faknar dig!
Så säu, Du är, o engel!
O, bed du och för mig!

Ack, slumra saligt, stilla,
O, sof i Jesu namn!
Din själ från världens villa
Ren är i säker hamn.

Ack du! - Den evigt sälla!
Jag vill en helig tår
Ditt minne - öfverfälla -
Som i mitt hjerta står.

22.
Engång - i Himlens salar,
Dig träffa får min själ."
Gå - hoppet till mig talar;
Till dess, ett långt - farväl!

Wid Lilla Wilhelms död.

Oj människovisdom kan dödens skörda
Oj tårars flöden kan här vår smärta
Blott tron och hoppet, som af Herren
Kam själen trösta, läka hjertats sår.
Det är det enda, som hjertat kan hug-
Som mäktigt, lyfligt kan hoppets frid
Ach, fridens anda! Du till våra hjertan
Med glädjen ila, att förjaga smärtan!
Vi veta säkert, att den vän vi sakna
Oj mer till jorden, och till oss kan vakna,
Men lyft är hoppet, säll är vissheten:
Att hans rena själ, nu är i Himmelen.

23.

Kur sällt för honom, när förklarad själen
Befriad sjunger, med den frälsta hären;
Vi vilja endast, lugnt längta till den tiden,
Då också våra själar finna friden.
Lof därför sälligt. Fröjdas der hos Herran
Vi måste lifva, ännu från dig fjerran;
Eller bed för våra själar, goda, tilla!
Att vi och finge, dit, från världens villan
Med engla vingar, fly till säker hamn
Och evigt sjunga, lof för Jesu namn.

1869.

Louise

Seende af hjertats loje
Och af sällhet, här jag står;
Ti lifvets vär blott nöje
Del glädje, hjertat får.
Sällig strålar hoppets stjerna
Mot den - som hoppas gerna.

Vårt lif.

Hvad är vårt lif, hvad är vår lott,
 På jordens Då vi på jorden irra?
 Det är en flyktig stormil. blott,
 Som tanken kan förvirra.

Vår lott är idel sorg och kif.
 Hvad är vår lott, hvad är vårt lif!

Så flyktig är på jordens rund
 Vår fröjd — så obeständig:
 Den kommer — och i samma stund
 Man är så arm, sländig.
 Man njuter den så sällan blott.
 Hvad är vårt lif! Hvad är vår lott!

Ej lyckan ofta gynnas oss,
 På jordens dunkla bana;
 Att här för fröjd gods och lycka stas
 Blef straxt vår fula vana.
 Man vill sig gerne mycket godt.
 Hvad är vårt lif, hvad är vår lott!

25

All vänskap och all brödragunst
Den flyktigt oss förnäjer;
Den är en flyktig rök och dunst
Som man i skyn förhåjer.
Men som är icke tomhet blott.
Hvad är vårt lif! Hvad är vår lott!

Den rökedom, som än i slag
Förbländar här, vårt öga,
I morgon — det är Odets lag —
Sjyns det till honom föga;
Den for sin väg, med tyst farväl.
Vårt jordalif — Hvad är det väl,

Vårt lif vi börja här med gråt,
Med suck och sorg fullända.
Vi irra fram i vår dunkla stråt
Hvad kan oss sedan hända?
Oss möta endast sorg och kief.
Hvad är vår lott, hvad är vårt
lif!

26.
Jag trodde att blott fröjd och frid,
Mig Odets hand skall dela
Nu är jag ren i lifvets strid
Och söker blott det hela.
Jag klagar nu med seckar blott:
Hvad är vårt lif, hvad är vår lott!

Jag äger dock ett hopp än kvar
Som säkert mig ej sviker.
Ett hopp - att jag en Broder har
Som aldrig från mig viker.
Din tröst och frid, mig Broder gif!
Ty, hvad är här, min lott, mitt lif!

1869.

Mitt hårda öde

Jag många gång i tysthet har
Min grymma lott begrundadt
Var i mitt lif så mörka dar
På ofta redan stundadt
Fast lifvets vår än blomstra bordt
Kom endast kulna stormar fort
Och störde blomsterbunden.

Fast

Fast frid och oskuld ^{har} ~~en~~ min lott ²⁷
Bordt vara än; jag endast fått
En fridlös själ på stunden.

O hvem, o hvem, det vållat har
Att jag blott sorger finner?
Att mig vårens solkensdag
Ren höstens ofrid hinnes!
Sär jag som vårens blomster än
Bordt äga mängen stöd och vän
Men endast arghet känner?
Sär förtat, squaller loyn och kif
Fordystrat här mitt unga lif,
Ja, saknar jag ej vänner?

Jag själf så osall varit har
Och tänkt så litet saken
Så att jag skulden ofta var
Till saker; svartill maken
Lack sällan erhövt varit än
Men måste ej erkännas den
Att ofta äfven andra,
efig

Jag blandat dumt deri också
Blef saken dubbelt värre då.
Mig var man god att klandra,
Och ofta utan början, slut
Man spunnit lögn i dagen;
Och alla gricka som förut
Att nappa mig i kragen:
En skattade sig halft ihjäl,
En grätade: i nå, vid min själ,
Det var ett kräk till flickan
En mekade, en ryste vid
När uti vår förvänder tid
Man plär så dumt sig skicka.

Jag trodde att blott fröjd och frid
 Mig Ödets hand skall dela.
 Nu är jag ut i lifvets strid
 Och suckar blott det hela.
 Jag klagar nu med suckar blott:
 Hvad är vårt ^{lif} Hvad är vår lott?

Jag äro dock ett hopp än kvar,
 Som säkert mig ej sviker.
 Ett hopp - att jag en Broder har
 Som aldrig från mig viker.
 Din tröst och frid, mig Broder gif!
 Ty, hvad är här, min lott, mitt lif!!

1869.

En fattig fläckas sång.
 Jag är en fattig fläcka
 Men lika nåd ändå;
 Hvarnt mig skall Ödets stäcka
 Dit skall jag modigt gå.

Sj plågar mig fattigdom,
 Fast ingenting jag har.
 Min styrka svag, börsen tom;
 Dock friska hjertat kvar.

Tiu detta lif jag träder,
 Fast okänt dess stig.
 Det dock mig alltid gläder
 Att Gud skall följa mig.

Och tröstens sol den lyser
 I genom mörkan stig;
 Om jag än hungrar fryser
 Så skall ej hoppet fly.

Som Talisman den följer
 Mig genom jordens stig;
 Och alla stormar höljis
 Dess stråle ifrån mig.

Jag sitter här och tänker
 På detta jorda lif:
 "Huru fröjd mig Odet skänker,
 Eller blott sorg och lif."

1866.

Louise

Leende af hjärtats loje
 Och af sällhet här jag står;
 Ti lifvets vär blott nöje,
 del glädje, hjärtats får.
 Ärlig strålar hoppets stjärna
 mot den - som hoppas gerna.

"Lucilajas" hälsning *)

Jag kommer från ett herrligt land,
 Der ingen sorgen känner;
 Der alla genom hjertats band
 Förblifva trogna vänner.

Jag sväfvor hit på jorden mer
 Med hvita lätta vingar,
 Från sängens helga land till er
 En hjertlig hälsning bringare.

Från ett land der toner gjutas
 Öfver vårens ljufva doft.
 Afven då när lifvet slutas,
 Sjüts det öfver grafvens stoft.

Från ett land der toners strömma
 Höjdt sin gång från jordens grus;
 Sängens ljuvarji sorgens dimma
 Jagodt har - och tändt der ljus.

Från ett land der diktens englar
 Ha sin ljufva, trefna bo;
 Sväfvad mer med tankens vingar,
 Skänka er fröjd, frid och ro.

*) Min Födsling som innehåller bara verser;
 år 1865

Jag irrat mig från Hemmets sal,
 Der sängen ständigt klingar;
 Och solafvar här i jordens dal
 På tvänne hvita vingar.

Jag är en liten tanke blott,
 Från stora Tankens himmel.

Att irra här, det är min lott,
 I jordens kalla hvimmel.

Förvillad ifrån syskons säng
 En liten irton bara.

Jag jordens irra får omkring,
 Dock alltid bortglömd vara.

Jag är en ton så tyst och svag
 Mot himmets klara toner,
 Der sängen klingar natt och dag
 Vid ljusa, höga zoner.

Jag sjunger en så ljudlös tona,
 Så bristfull är min visa
 Så svag är ock min stämma ju;
 Men intet kan den prisa.

Kom ofta till alla,
Som tycka om dig.
Till Norden den Skalla
Kom också till mig.

Och vintern förkorta,
Bebåda en vår,
Som är så långt borta.
Men tiden förgår.

Så kommer dock våren
Till Norden igen.
Men visa du spåren,
Bebåda du dem.

Blif länge en liten
Kamrat till de små.
Blif aldrig du sliten
Men flyga du må.

Med sagor så sköna,
Med visor och sång,
Så vill vi betona
Med jubel hvar gång

Din möda, och sjunga
 Ett välkommen dig.
 En vän för de unga,
 Kom ofta till mig!

—
L. e.

På Pappas namnsdag
 Se, denna stora högtidsdag
 Kom åter hit engång;
 Och åter komma måste jag
 Med denna lilla sång.

O hur skall dock jag än kunna
 Sjunga Er en värdig sång!
 Gådan, som jag ville unna
 Nu och redan mängen gång.

Men ack, Pappa! Bryj ej Eder
 Om att granska all dess brist,
 Fast den glädje, den bereder
 Är så liten, ja, helt visst!

Se på nitjån, fast så ringa
 Är den konst som äger jag;
 Men ack, bättre finnas inga
 Nu på denna Jakobsdag.

Se, ty dessa hårda tider
 Gör att landet fattigt är;
 Mången brist därför man lider
 Upp i bröga Norden här,
 Afven brist på konst och smille
 Finnes här på samma gång;
 Fast så gerna än jag ville
 Sjunga Er en vacker sång.

Goda Pappa! Lef så länge,
 För vårt bästa, många år.
 Uti detta lifs förgånge
 Blomstru än en hermtig vår.

Vår, bestrodd af frödens palmer
 Vår af glädje och af hopp.
 Lyude tusen fröjdes psalmer
 Blott af glädje dit, dit opp!

Och om sorgens moln än häfva,
 Ofver himlens purpurrand,
 Ej må ändå hjertat häfva.
 An oss skyddar Fadrens hand!

Ni förstår så mycket, mycket,
 Bättre äfven denna sak;
 Kanske kan och efter tycket
 Eder ej lyckönska jag.

Men min önskan vill frambara
 Likväl jag - i egen ton:

Tappa! Lef Ni för vår ära,
 Lef, för swaga Fägelbon!

D. L. e. ; 1868.

Gå Fredriks namsdag.

Jag vill dig sjunga broder lilla
 En hjertlig fastän liten sång;
 Jag ville ej det göra illa.
 Men så blir äfven denna gång.
 Dock kan du misan ej bedömma
 Och lika litet den berömma.

En ljufvig glädje, lugn och frid
 Må din lefnadshana följa;
 Gå ängstan, oro storm som strid
 Skall fridens värsof för dig dölja.
 Ja må du såll här lifuet njuta
 Och detta engång saligt skuta.

von L. e. ; 1865.

Till vår lärarinna.

Vi komma att Dig sjunga,
 Vi äro ännu små,
 Enfaldiga och unga
 Vi mycket ej förstå.

Din glädje kan ej äka
 Vår enkla barna klott.
 Vi intet ära söka,
 Vi söka nöje blott.

Vi hafva inga skänker
 Blott vilja och begär,
 Och så vi vid oss tänker:
 Vi fattiga ju är.

Vi Dig nu önska lycka
 Och ära åt ditt namn.
 Må sorgen aldrig rycka
 Dig bort ur fröjdens famn. 1866.

På Calle's födelsedag.

Din födelsedag är det Calle,
 Och nu vi gossar, glada alle.
 Önska Dig lycka, fröjd och frid,
 Uti Din korta barndomstid.

Nå också lycklig Din framtid bli,
Din lefnad här af sorger fri.
Och inga moln sig samlas der-
Der lyckans ruffra höjden är.

Och ursäkta goda Calle här,
Att när sång så barnstlig är;
Ty ingen bättre gåfva nu
Kunna nu Calle gifva dig.

Af L-o.

Lilla Mimmi.

1866.

Vår lilla Mimmi, hon är en blomma
En blomma uppå jorden här.
Men när till Himlen hon får komma
Då först en vacker ros hon är.

Då som en engel på gyllne vingar
Står hon med englarne i band.
Och stundom så lätt hon svingar
Ner till den arma jordens land.

Och her alla gossar och flickor små
Att fly från syndens fara,
Att också på sistone räknas må
Bland Guds goda engelskara.

L-o

1866.

Till Maria.

Vi komma alla nu till dig
Du lilla, snälla vän!
Med önskans att på lifvets stig
Du lyckelig vandrar än.

Ku är det ju din namnsdag här
Ett bord med blommor står,
Som lagadt af små vänner är
Och här sin platts nu får.

Var frisk, var glad och lyckelig blif
I jordens jümmerdal.
Och engång fri från sorg och kief
I Himmens fröjdesal.

Vi önska dig så mycket godt,
Som Himlen gifva kan.
Till Gud vi be: På Majos trott
Stor lycka gifve han!

Var flitig, snäll det önska vi,
Samt mycket annat godt.
Må lyckelig här din lifvad bli;
Och fröjd Marias trott!

Den lott som Herren dig beskär,
 Du tacksamt tag emot;
 Ty måttligt njuten glädje är
 Din tröst vid stormars hot.

I barna öskuld lif och du
 I fröjdens sälla famn.
 I barna glädje, liksom nu
 När du en säker hamn.

Nu skuta vi att sjunga dig,
 Och önska än en gång
 Dig mycken fröjd på lifvets stig.
 Nu skutas här vår sång. —

1869.

Till Hilma.

Jag har kommit till att önska
 Lycka, sällhet, lugn och frid.
 Och jag hoppas: du med vänskap
 Och med nöje vill höra mig.

Må med blommor beströdt vara
 Hilmas väg genom jordens stig.
 Och en talrik vännas skara
 Och i sorger trösta dig.

Men när ingen vänners skara
Mer ditt hjerta trösta kan;
Lägg ditt hopp på Herren bara,
I all sorg, så hjälper han.

Allt Honor njut din Lycka
Hans oss unnar mängen fröjd.
Så skall lifvets stormar rycka
Aldrig dig från lyckans höjd.

Enigt skall oss Herren blifva
Lika trogen vän och far.
Ojerna vill Han barnen gifva
Allt det goda som Han har.

Fäll och lycklig må du lifva
Utän sorger, smärta qual.
Liksom före fallet Eva
Lefde uti Edens sal.

1865.

Till mitt hjerta.

Tankar komma, tankar ita.
Känslor födas, känslor dö.
Stormen ^{deh} när skall du dig hvila?
Bölja! När blir lugn din sjö?
Tanke! När skall du dock finna
Gränsen för din vida värld?
Hjerta! När skall ro du vinna,
När blir stillhet dig beskärd.

Till Fanny.

Ofta till Fanny med lättade vingar,
 blommande annat, tanken sig svingar;
 rustigt jag då ati drömmarne ler,
 önskar ej mera då Fanny jag ser.
 Innet af Heune glädje mig ger.

Änne o, Fanny! ja, männen engång,
 glädjernas ros, vid lekar och sång;
 Lad då du vandrar på blommande stig,
 Mer då skyarne samlas kring dig,
 Ja, då min Fanny! Mann' du mins mig!

1867.

Till en slumrande vän.

Jag tänker på dig ofta
 O, hulda, goda vän!
 Der rosor evigt dofta
 Skall jag dig se igen.

Nyss ifrån knoppens veckblad
 Din ungdoms blomma var;
 I lifsens bok — dock teckenadt
 Ditt nam, och — Dina dar.

Du fick här icke länge
Bland jordens blommor stå.
Från detta lifs förgånge
Till Gud - Du önskat gå.

Ren bröts din blomsterstängel,
O, hur jag saknar Dig!
Gå, säll, du är, o engel!
etck, bed du ock för mig!

etck, stumra saligt, ställa,
O, sof i Jesu namn!
Din själ från världens välla
Ren är i säker hamn.

etck du! - Den evigt sälla!
Jag vill en helig tår,
Ditt minne - öfverfälla -
Som i mitt hjerta står.

"Engång i Himlens salar,
Då träffa får min själ."
Så-hoppet till mig talar.
Till dess, ett långt - farväl!

1845.

Wid lilla Wilhelms död.

Ej menniskovisdom kan dödens sköddar hindra,
 Ej tårars flöden kan här vår smärta hindra;
 Blott tron och hoppet som af Herran går,
 Kan själen trösta, läka hjertats sår.
 Det är det enda som hjertat kan hugsvala,
 Som mäktigt, ljufvligt kan hoppets frid
 intala.

Ack, fridens anda! Du till våra hjertan
 Med glädjen åla att följaga smärtan.
 Vi veta säkert, att den vän vi sakna
 Ej mer till jorden, och till oss kan vakna;
 Men ljufv är hoppet, säll är vissheten
 Att hans rena själ, nu är i Himmelen.

Hur sällt för honom när förklarad själen,
 Befriad sjunger med den frälsta haren!
 Vi vilja endast lugnt längta till den tiden
 Då också våra själar fejma friden.
 Lof derfor saligt! Tröjdas det hos Herran
 Vi måste leva ännu från dig fjerran.
 Men bed för våra själar goda, lilla!
 Att vi ock fångt dit från verldens villa
 Med engla vingar fly till säker hamn,
 Att evigt sjunga lof för Jesu namn.

Der hörs herdens
 Wallvisan sjunga
 Så sorglös och glad,
 Med klingande röst. —
 Kom och beundra,
 Lofta och prisa
 O, människobarn,
 Med hänska i bröst!

Barnen de leka
 Gleda i gräset,
 Fria af lifets
 Tusende qual.
 Leken, o leken,
 Utan att ana
 Ännu de sorger
 Af tusende tal!

Skinner nog sorgen
 Komma till Eder
 Om I nu leken
 Med jubel och sång.
 Smärta, bekymmer
 Lyvåna skal håren,
 Bleka och kinden
 Af eder engång.

Sen huru våren
 Wacker och herrlig
 Doftar af vällykt
 Eder emot!
 Wänter I käre!
 Håsten den följer
 Snart efter våren
 Med stormarnas hot!

1869.

Mitt svikna hopp.

Männe det är synd att tänka,
 Eller önska sig hvad här
 Fäfängt är att hoppas, vänta?
 Männe sådant synd ock är?

Fäfängt önskar, fäfängt hoppas
 Och än klappar hjärtat till,
 Långt der, hoppets blommor knoppas;
 Hjulet sig ej vända vill.

Derfor sluta af att önska,
 Och var nöjd, med hvad du har.
 Aldrig skola rosen grönska
 Midt i kulnas vintrens dar.

Pihang till "Ima" dikter

Nässlan och Rosorna.

(Ett litet drag ur verkligheten
Skrives jag i enkel sång:)

• "Hvad några sköna rosor
Vexte nässlan sträf och läng:-
(Hvarför detta skick af Odet?
Tänker kanske du min vän!
Ja, det kan jag ej bevara.
Men alltnog; Iler vexte den.)

• Sköna stodo rosor milda
Tjusande hvar en som gick
Der förbi - men utaf nässlan
Hvar ett smädfullt styng blott fick.
"Grymma nässla! ingen jagring
Gjens hjerta, har du fått!"
Skrek der mangen förolampad
Som förbi den grymma gått.
Vissad had' Odet gifvit henne
Yta, som förskräckte hvar.
Ingen jagring gonde felat
Som Naturen gifvit har.

Ingen godhet fanns i sättet,
Som versätta had' förmått
Hvad hon ej i prakt och fagring
Hade af Naturen fått.

Sträf och hård hon syntes alla.
Mot de närmsta vänner och.
Men hvad sägen? Till detta:
Hjerter hade näsflam dock.

Under denna sträfva yta
Fanns ett inre, lert och ömt,
Dit, Naturens högsta gåfva
Hade Skaparen dock gömmt. —

Medlidamt den gode Guden
Sade — när Han såg hur den
Arma, blef vantotted vorden —
"Gå dig ger för skönheten
Hjerta, mera ömt än andras,
Fastän under taggar gömmt.

Och för mensklighetens nytta
"Blir det icke platt förglömt."

Så var segan om dens Hjerta —
Men vi må fortsätta än,
Om hur näsflam stod bland rosor,
Kallad som kamsrat och vän.

Jo! det var med det salunda,
Att de sköna roförs små,
Woro många ej, och hade
Ledsamt stundom, de också.
Och i brist på bättre sällskap
Maste de, åtnöja sig,
Med hvad folk som traffat wäro
Der på deras blomsterstig.
Derför bjödo mildt de näsolan
Till sitt sällskap, till sin wär.
Och med glädje biföll denna,
Stolt af den uppmärksam-
ga, af hvilken orsak näsolan
Bjödts till dem, jag icke wet,
Om det var af lednad eller
Om det var af artighet.
Men alltnog; hon bjöds så vänligt
Och hon tackesamt gick till dem.
Men sitt sträfwä tycke, kunde
Näsolan icke lemna hem.
Men hon gick ihwäl och kände
Sig så hjertans lycklig då;
Då så vänligt hon bemöttes,
Stäckars näsda — hon också.
Troget med sitt warma hjerta
Blef den arma! vid dem fast.

O, om hon ej gjort det, kanske,
Glade det då varit bäst.

Ty, ack, kort är lifvets lycka!

Lifvets glädje varar ej.

Skulle Blommans glädje vara
Längre än människans? O, nej!

Ja, jag vill dock sätta berättan,
Hur med saken det förhöll;
Hur från nässlans lyckas blomma
Enda, sista knoppen föll.

Hon var näsle - och de andra
Woro blommor, vana, små.

Derför kunde de ju aldrig,
Aldrig, sätta hvaram första.

Nej, ack! svorna, de skona,
Ej förstodo de ju den,
Som var dem så olito vorden,
Redan uti skapelsen. -

Arma näsle! hennes bynne
Följde också henne ut:

Att mid sin Naturs förfelan
Sara utan allt uppsät.

Derför kunde hon ej dölja -

Som hon gärna velat had,
Stygga taggar - de förfolja
Alltid nässlans sträva blad.

Äfven mot de smälla vännen,
Var hon samma näfva dock.
Ja, hon kunde ej onskapa
Sig - (om hon än velat ack.)
Dessför brast af väna blommor
Talamodet ganska snart.
Och de hatta, de föräkte
Stäckars nässtan - uppenbart. -
Dock, hon bodt den styfva nässtan
Bjå sig - dens skyldighet.
Ar det, att sig förödmjuka
Som sig ringa vara vet. -
Men hon stod så stoff i nacken,
Fastän arma hjertats sved.
Bjåde sig dock ej för rosen
Hellre var så stolt och led.
Och de sköna rosor tänkte:
"Watan - du stolta nässta, stå,
Du så ensam och förskjuten,
Vi ju ändå äro två!"
"Hvad har väl den stygge nässtan
Något som man sakna kan?
Erlakhet och pikar och taggar,
Dem vi sakna ej minsann!
Ack! de mindes nog, att hjerta
Äfven arma nässtan har."

Men de kunde ej förlåta.
"Hennes felat ländok var"

Men en röst i nässlans inre
Sade den: "Till vännen gå,
Bed att de må dig förlåta,
Allt som du har felat då.
Lilla blomman när ej gerna
Hatets frö uti sin barm.

Liksom din, är hennes önskan,
Till försoning, lika varm.
Fast du omedvetet felat,
Utän vilja och uppsåt.

Till försoning bör du taga
Första steget, dock framåt."

Men en annan röst till nässlan
Säger: "Gå ej dit du mer,
Endast liknöjdhet och vrede,
För dig mera finnes der.

Gå ej dit, hvad har du felat?
Ganska ringa var ditt fel.

Gå ej dit. Den fordnas vännen
Är mot dig, så kall och stel.

Var du stolt, du älla nässla!
Ej är du så ringa dock.
För den stora mensklighetens
Wäl, kan du ju tjena ock."

"Mycket nyttan af dig, närsla!
(Menskligheten engång har.)^{*)}

"Vänner kan du ju förvärfva
Tusen än, i den där."

Skilken röst skall närslan höra,
Skilken skall hon lyda väl?²
Skall hon lyda smödet fågel?²
Eller bli den svartes träl?²

Skulle ej den stolta närslan,
I det sista fallet smart,
Skapars gåfva⁺⁺⁾ platt vanära,
Skymfa, häda uppenbart?

Ja!! — Hon bjuder till försoning
Handen till sin blomstervän.

Och vill hon det, den sköna rosen,
Sker nu strax försoningen. —

~~~~~

L. e. A.

*) Deri menar väl den svarte fågeln
att närslan duger bäst till näsfl-
soppa och näsflgarn. m.m. Och
tynar dermed menskligheten

xx) Gitt hjerta, som Skaparn
gifvit henne. —

Ämnur ett drag af ^{ur}verkligheten:

Rosens och nässlans strid,

Det är nässlans fula vana,
Att ej godt om andra tro.
Mången aning och misstanke
Plägar i dess hjerta bo.
Och i vänskapligt förtroend'
Hade näsflan sladdrat dem,
Hvad hon tyckte, hvad hon tänkte
Om en ros - jag vet ej hvem.
Men de roser skona tänkte
Hennes prat ej vara värdt
Att med dem, som hon bedt tiga,
Och till tystnad dem begärt.
Och en af dem i sin oskuld,
I sin vänskap tabte då
Allt; och alla sin beskylde
Näslan - tänk! för lögn också!
Är det under då, om samman
Bröts, och näslan till natur
Gärande och stark kunde
Tjuka tiga som en mur.
Ack, min vän! hade då bara
Du sett rosens, nässlans strid.
Hade något så märkvärdigt
Du bestämt då sett dervid. X

x Rosen, hon af vrede rodnar
Barnas, gråtar bäst hon kan.
Kässlans taggar, stygga tunga
Den hetjenar om kvarann.

Båda ville kvarann beskylla
Något för, som ej var godt.
Ja, jag undras just ^{hur} var rosen
Sigen sådan skarpa fatt.

Huru kunde båda glömma
Gå i grund, all människoton?
Kässlans mörka anlet mörknar,
Rosens rött som en pion?

"Det är lögn", "ja, du ljuger"
Efter allt, blef det refräng.
Ja, jag undras ^{hvarför} icke
Det blef något handgemäng.

Till all lycka valnar vreden
Allt i båda omåningen.

Käune det var ambitionen
Som till slut emellan kom?

Ja, ej länge striden varar
Fred der ganska hastigt slöts.
Och med ny och trogen vänskap,
Helas tänken, som då bröts.

Jag gånde den bland annat smack,
Men ofta den dock mig till tack
Ett tröstfullt minne skänkte,
1869.

Bonesalm.
18²⁹ 4. 69

Store Konung, Herrars Herre!
Hör vår bön och läppars ljud.
Dig vi bedja större, smärre,
Hör oss nådigt Herre Gud!
Skydda Du vårt Fosterland,
Och vår Furste med Din hand.

Nu till minne för den kära
Kejsaren, vi fira här
Festen - den Du vardes ära
Herre Gud! och blif oss när!
Ty vi i vår barnatro
Weta: Du vill hos oss bo.

Herre! Kejsaren förläna
Helsa och ett lyckligt lif,
Krafter att Dig troget tjena,
Styrka uti pröfning gif.
Hå Du hi vår Furste kär,
Dina vägar Honom lär.

Gif o Herre! att på jorden
Under Hans regeringstid,
Jesu rike, midgad, vorden
Blefve genom Ordets frid,
Fred och endrägt blomstré här.
Allt af nåde Gud beskär.

Läst o Herre! kär oss alla
Dig att troget tjena här;
Dina händer anbefalla
Vi oss själva, Fursten kär.
Lär oss troget tjena Din.
Led oss in i Himmelen.
—: (Melodi: § 84 i Sv. Psb.)

* Utan snille.
Jag skaptes ej att blifva
På jorden en poet.
Ty snillitsgäfvor gifvas
Doch måttligt Herren vet.
Jag skaptes att beundra
Blott konsten i dess glans.
Att en utaf de hundra,
Gifs arans lagerkrans.

Jag skaptes till att tänka,
Men smittet fick ej jag,
Ty smittets blommor blänka
Ej ens i mätta drag.
Uppå den arma sängen
Som bladd i tankens dragt,
Nu reser första gången
Till ugnen till sitt slägt.

O konstens regler finna
Jag här i världen kan.
Att visdoms skatter vinna
Jag inga medel fann.
Här saknas vissa meter
Här saknas sångens klang.
Och så ~~slagslutligt~~ heter: Poët, mäis
"Poët, men ej talare" sur talent.

Men nöjd skall man dock vara,
Med det som Gud bestär.
Jag får ej högre fara
Än mina vingar här.
Gud Fader vill jag lofra,
Ty mycket gaf Han godt.
Fastän författargäfva
Jag ej af honom fått.

1869.

Mel: "Jag mins den
lyfva tiden"

†

Höstvisa.

Orsak

Ku är den glada sommars slut,
 Hvar liten ros har blommat ut,
 Hvar fågelsång nu tystnat af—
 De forb öfver stormig haf,
 Från Finska fosterjorden,
 Från deras hem i Norden.

Mörk blif vår ljusa sommarnatt,
 Och solens strålar falla matt
 Och utan värme, utan ljus
 Den blickar stelt från skyars hus,
 På snöbetäckta jorden,
 Som kall och hvit är vorden.

Med solens glans och fåglars rost,
 For också friden från mitt bröst;
 Med solens friska purpurglöd,
 Med vårens blommor blå och röd,
 Som baddades i jorden,
 Ar friden baddad vorden.

1868.

Wagguisa

Stumra lilla, snälla broder,
Stumra sakta, dumra työt.
Se'n så kärleksfullt din moder
Dig på runda kinden kysst.

Nu dig syoter vaggas stilla,
Sjunger dig sin lilla sång;
Gof så roligt kära, lilla!
Gof, så blir du stark och lång!

När dig moderskyssar inga,
Fötja kärleksfullt till somns,
När de sänger som nu klinga,
Ha förklingat och förglöms,

Även då - jag önskar detta -
Stumra hjälpligt, liksom nu!
Hjertats slag förblifve latta,
Oskuldsfull och satig du!

Herrans englar milda, rena
Sjunge sina sånger då.
Tills din röst du får förena
Med de sallas - du också!

1869.
Mel: "Klingen, klingen"

De fattigas värsång.

O Gud! Du som oss sände
En sommar varm och skön!
Oss frälste från elände,
Och upptog menniskors bön.

Dig prisa nu vi måge,
Och tacka Dig med frejd;
Ja, ljude från oss lage,
Ditt lof till Himlens höjd.

Du såg ej våra synder,
Du suckarne upptog
Som vi i sorgens stunder
Med qualfullt hjerta drog.

Nu andas vi dock åter,
Så lätt, med lättadt mod;
Ej ögat mera gräter,
Der nyss en tårer stod.

Din skona, blida vären
Som lifvar sjunket hopp.
Vi le igenom taren
Och se mot Himlen opp.

Vi veta att den Guden
Som markens ljös klär
Och varskar fåglatsjunden,
Är människobarnen när.

Vi vage Store Herre!
An hoppas på Din nåd.
Du födt oss större, smärre,
Med underfulla råd.

Wälsigna årets gröda,
Gif oss ej föfångt hopp.
Oss alla gif vår föda,
Ja, spisa själ och kropp! 1867.

Till en slumrande vän.

Jag tänker på Dig ofta,
O, hulda, goda vän!
Der rofot evigt dofta
Skall jag dig se igen.

Nyss ifrån knoppen vecklad
Din ungdoms blomma var;
I Lifsbok, dock tecknadt
Ditt namn, och - dina dar.

Du fick här icke länge
Bland jordens blommor stå.
Från detta lifs förgånge
Till Gud, du önskat gå.

Ren bröts din blomsterstängel,
O! hur jag saknar dig!
Så sann du är o, engel!
Ack! bed du ock för mig!

Ack, slumra saligt, stilla,
O! sof i Jesu namn,
Den själ från världens välla
Ren är i säker hamn,

Ack du! den evigt sälla!
Jag vill en helig tår,
Ditt minne, ofverfalla,
Som i mitt hjerta står.

"Engång i Himlens salar,
Dig träffa får min själ."
På hoppet till mig talar,
Till dess, ett långt-farväl!

1865.

et

1864.

Wårvisa till Sallye

Wårn den kommit och fåglarnas skara
Qvittrande fyller vår löfrika skog.
Fria de gungande böljorna fara
Framåt. — se'n solen den fjättrarne tog.

Blomman har öppnat^{mat} strålande ögat,
Leende blickar till himmelen blå.
Vintren var kulen, det stormat och snogat.
Ack! huru våren är herrlig derpå.

Ack! huru gästigt från vintrens dväl
Wäckas till lifvet af vårvindars kyss;
Höra hur muntert båd lärka och svada
Qvittra i luften — den kyliga nyss.

Andas den doftande lukten af alla
Tusende blommor i lysande glans,
Höra hur muntert nu tonerna skalla
~~Från barnens glada lekar och dans~~
Från ifrån barnens lekar och dans.

Skogen som susar för smekande flägten,
Visar att lifvet, han äger på nytt -
Sen han den isiga, frostiga dragten,
Nu mot den gröna och varma förbytt.

Lekande böljorna svalla mot stranden
- Neckrosen kysser dess smekande våg
Glada och fria, se'n isiga banden
Brustna, besegrade sluta sitt tag.

Littrande fåglar i skogar och lundar
Gunga sin tusendestämmiga chor
Tjusande skönt! Ut i morgonens stunder
Drömmar man gerna med andakt och hör.

Sally! Se, varen du äger i lifvet;
Dofta som rosen i skönheters prakt
Dig är ett hjerta med kärlorne gifvet,
Gung och beundra Du Skaparens makt.

Lek du som bofjan i oskuldens tider,
Quittra som fågeln i skogarnes dal.
Wit du min Sally! vet, tiden den lider,
Hösten oss hinner med sorger och qual.

Innan den kommer — O! må vi besinna
Hur den är dyrbar, dock barndomenstid.
Lugna vi mota då hösten och vinna
Plutthigt som lön endast sänhet och frid.

—

V

1869.

Den förskjutnes hopp.

Förskjuten jag är utaf vännernas tal,
Förskjuten att ensam här lida min qual;
Förskjuten att ensam här gråta och le,
Förskjuten så ensam, i glädje och ve. —

I världen så ensam, så ensam jag står;
I världen för alla, i vägen jag går;
I världen, så okänd jag irrar blott här.
I världen mig ingen en glädje beskär.

Jag hoppas på Herren, Han är ju min stöd,
Jag hoppas på honom i lif och i död,
Jag hoppas att Herren sin glädje mig ger.
Jag hoppas, jag tror, och sorjer ej mer.

Så lycklig jag är uti barndomens år,
Så lycklig och såu i min ungdoms vår,
Så lycklig, om Gud min beskyddare är,
Så lycklig i himlen, så lycklig ock här!

1868.

Solen.

Skymd af molnen, solen doljer
Än sin purpurroda glans,
Töcknig himlavalvet höjer
Ljusa synders runda, trans

Längtanfull jag ännu blöcker
Efter detta klara ljus,
Tills hon åter vänlig nickar
Till vårt mörka, dunkla hus.

Strålande dess milda öga
Lysar öfver jordens stig.
Ack, hur vänlig från det höga
Ser den klar och ljus på mig!

Fast den skymmes för mitt öga,
Wet jag att den lysor snart;
Är det dunkelt, bryr jag föga
Derom - ty, det blifver klart.

Så min glädje, gömd af sorgen,
Skymd af molnen hvitar der.
Och jag tänker: Blomsterborgen
Fylld af törn och tistel är.

Men jag hoppas att fördrifven
Blifver sorgen - och en sol,
Ut af fröjder blir mig gifven
Som belyser isig pol.

Ullr till mitt kalla hjerta
Lysor den så klar och varm,
Skingrar sorger, qual och smärta,
Hoppet lifvar i min barm.

Derför hopplös ej jag sorjer,
Langtar blott på ljusets tid.
Fast den annu sig fördoljer,
Kommer den med ljus och frid.

3.
9.
Ach! hur kär må den dock vara,
Efter sorg och pröfning — när
Jag får blicka till den klara
Som mig tusen fröjd bestär.

Herrlig måste väl den stråla,
Att dess like aldrig funns.
Jag ser honom herrlig stråla
Känner glödet af dess glans.

Ja jag glad får emottaga
Mången fröjd utaf den hand,
Som mig stundom delar äga,
Löser åter sorgers band.

Glad och tacksam vill jag blicka
Upp mot himlens stjärnhus.
Herre! gif åt liten flicka
Här — Din Andas helga ljus!
1869

—
Vårrens ankomst.

Yra dansa barnen alla
Sitta — der blott glädjen står.
Ifrån alla munnar skalla
Popet: Ach! nu är det vår!

Ingen mera trufves inne,
Alla till det fria gå.
Fränst i muntert barnasune
Synes ystra glädjen rå.

Ack! det är så skönt! Du falla
Första vattendroppar ner.
Att dess första hälsning, alla
jubla, dansa, mer och mer.

Solen varmer rön och tittar
Ifrån dunkla molnens sand.
Första sommarfågeln tittar
Vägen till vårt Fosterland.

Första gröna gräset hälsar
Soleus varma morgonkyss;
Ifrån drifvans träng hon fralsar
Blomman - ty der lag hon nys.

Öfverfaut sig barnen fröjda,
Kassa jublande sin vän.
Alla synas glada, nöjda
Att en vår de fått igen.

Tungt det är vid levan, sedan
Wären kom med lekar bit.
Hon från fönstret tittar sedan,
Lockar oss så gerna dit.

Men ju förr vi levan kunna
Lade Mamma - få vi gå.
Ty hon vill så gerna unna
Äfven glädjer åt de små.

Derför låsa vi beskedligt
Fills vi levan kunna bra.
Gladt vi springa sen - ty redligt
Vi vår fröjd fortjennat ha.

1870.

—
Hönsqumman.
(fabel.)

En gumma had' engång en höna,
Så underbar till sin natur:
Hon väjpte ägg af guld så sköna,
Hvar dag ut ägg uti sin bur.
Och gumman som var ganska smal,
Var äfven det så stolt och bät.

Men tänk! En dag så tänkte gumman:
"Min höna gömmer uti sig,
En skatt så stor, du bör jag tomma
Med ens, så får jag allt åt mig."
Hon hönan slår ihjel - sin skatt
Hon bitar uti den - hvad sprätt!

Hon intet gulddägg kunde finna,
Blott hvad i andra honor fins.
Och intet gulddägg denna granna
Numera fick. - Min vän, du mins,
Af denna fabel, den satsen är:
"Inalhet bedrager risheten."
1870.

Jag längtar bort.
Jag längtar bort, jag längtar bort,
Från denna dystra nejd.
I dessa låga klyftor jag
Gö vinner ära, fejd.
Mot slägt och vänner står jag här
I Dagligt & öppen fejd.
Jag längtar bort, jag längtar bort
Från denna dystra nejd.

Jag har ej vän - fast som min vän
Här mången nämna sig.

Men dessa toma, toma ord
Ej dock förnöja mig;
Då ordet ej är sant och fast
Och känslan innerlig.

Jag har ej vän - fast som min vän
Här mången nämna sig -

Jag fågeln är - jag fågeln är
Ej burens stängsel än.
Från okänd värld, som fange förd,
Förutan hem och vän.
Tyingen känner och förstår
Den fångne fågeln.
Jag fågeln är - jag fågeln är
Ej burens stängsel än.

Till öppen värld, till öppen rymd
Jag längtar svinga mig.
Min framtid, fast af molnen skymd
Skall klar utveckla sig.
Och under himlens fria kvalf
Jag sjunger gladelig.
Till etc.

Tu öppen värld, tu rymden fri
jag längtar svinga mig.

Här trifs jag ej, ej andra trifs,
Der stackars fången är.

Och ingen trogen vän jag har
i dessa klyftor här.

Ty hycklad smek jag ej vill ha,
jag trogen vän begär.

Här trifs jag ej, ej andra trifs,
Der stackars fången är.

Nj! - fjerran hän! Ja, fjerran hän

Will fångne fågeln fly.

Ty köld och skrymt^{an} och mistro, svek,

Står steds mitt hjerta sky.

Men under himlens kvälfda tak

Des frid^{ny} (frihet) gry.

Ja, fjerran hän, ja, fjerran hän,

Will fångne fågeln fly. —

4   Mitt snikna hopp.

Männ det är synd att tänka,
Eller önska sig, hvad här
Fäfängt är att hoppas vänta?
Männ sådant synd ockär?

Fäfängt önskar, fäfängt hoppas
Och än klappar hjertat till;
Långt der, hoppets blommor knoppas,
Hjulet sig ej vända vill.

Derför sluta af att önska,
Och var nöjd med hvad du har.
Aldrig skola ~~rosor~~ grönska
Midt i kulna vintrens dar.

Nij! ack, hoppets fagra blomma
Vispnar snart för hvarje vind!
Blott en vindstöt dit får komma,
Blekner hennes fagra kind.

^{Mag}
Och jag känt den korta lycka,
Som man utaf drömmar har.

Och hur stormen lätt kan rycka
Denna fröjd, som hastigt far.

Uppå lösa grunder grundadt,
Var mitt hopp, som lifligt brann.
Nu den dystre stund har stundadt,
Då jag hoppet, svikets fann.

Sådan njutning hastigt ilar,
Leunnar endast sorger kvar.
Tärande nu ångrens pilar,
Genom unga hjertat far.

Hoppet, längtan, drömmars nöje
Irlikit hafva nu min själ
Nu jag med ett bittert loje
Hviskar alla dem - farväl!

Skall jag säga hvad jag tänkte
I min arma barnslighet,
Som mitt hjerta njutning skänktes.
Jo! se, här min hemlighet:

Ack! jag drömde om en lycka,
(Som mig nu känns sagolik.)
Intet trüffel kunde rycka
Då, mig från mitt hemme brik.

Barnålder! säu med rätt
Kallas du, — jag tro det. — På
På svart hopp, jag kunde sätta
Fast min tro. — Jag trodde så:

Att jag armo, dumma flicka,
Skulle snart, ur glömskans dy
(Först ur Smillets lagar dricka)
Gunga mig till ärans sky.

Gunga sänger, som förblända
Alla, som mig hörde här.
Kata sällhet utan anda,
Allan sorger och besvär.

Att bland Fosterlandets store,
Och mitt ringa namn engång,
Ifrån släkt, till släkt fore,
Sedan tystnad, är min säng

Liksom alltid uti Svea
Landet — nämnes Lea stort;
Skulle Finlands unga Lea
Blifva af Louise gjord.

Att jag skulle med stor ära,
Uppå Tindens toppar stå;
Att en ärkrona bära
Och till Famas höjder nå.

Att från mina tankar skulle
Utgå mängen skaldesång.
Jag med andra ärefulle
Skulle prisas och - engång.

Nu jag hoppet svikket finner;
Fröstlös, hopplös, står jag här.
Bitter tåren nederrinner -
Snyrens, smärtans tår det är!

Full af vemod nu jag bläckar
Åter till min barndoms tid.
Wäntar, när mig Odet skickar
Att, till lifvets storm och strid,

Aldrig får jag mer fördärfva
Port - min tid, i drömmars värld.
Men förnåjd vill jag dock blifva,
Med den lott, mig är bestärd.

Skut skall dessa drömmar blifva,
Tillintetgjordt och mit begär.
Då jag endast här får skrifva
Det som ställt min önskan är,

O till Fama - ej till Tinden
Styres här min matta gång.
Mina drömmar far' med vinden,
Gunga ren - sin afskedssång.

1866.

Lilla epigrammer.

Täranne.

I enslighet jag ensam drömmar,
Lik en ros i bortgömd dal.
Ingen anar hvad hon gömmer,
Knappen, i sitt hårda skal.

Skulle du det skalet öppna,
Skulle klara perlor droppas
Bort derur - det tårar är.

1870.

Till mitt hjerta.

Tanhar komma, tankar ila;
Känslor födas, känslor dö.
Stormen! när skall du dig hvila?
Bölja! när blir lugn din sjö?
Tanke! när skall du dock finna
Gränsen för din vida värld?
Hjerta! när skall ro du vinna,
När blir sticket, dig beskär?
— ✓ 1869.

Till Fanny.

ofta till Fanny med lättade vingar,
blommänd, annat, tanken sig svingar;
justigt jag då uti drömmarne ler,
nskar ej mera, då Fanny jag ser.
minnet af Heune, glädje mig ger.

Änne, Fanny! ja, manne enjäng,
glädjernas rus, vid lekar och sang,
glad då du vandrar på blommändedig,
eller då skyarne samlas kring dig,
ja, då min Fanny! Mann' då mins mig?
— ✓ 1867.

Wid vaggan.

Det afton är, och mörket i skyn,
Men Mamma drojer än i lagn.
Rein, stumma barnen fött och goett,
Då de sin aftonfväda fött.
Men Edvard lilla, är så stygg,
Han vrider på sin lilla rygg
Och grinar kvajje gång han ser,
Att Mamma icke hemma är.

— — — — —

1864.

Till Eros.

Jag känner dig, du glade Eros,
Med de lätta rosenvingar,
Som jag fordom sökte fånga
När jag var en sorglös flinka.
Men arto, jag dock blef din fånge?
Grymme Eros! falsk som ormen
Ar du alltid mot den arme.
Hvarför skjöt du i mitt hjerta,
Tiden från din säkra lag?

— — — — —

1870.

110
"Junga, leka hoppa, dansa,
och hvad det dock trefligt är!
Sjuetsväg med blomsterkransa -
leka, alka, spunga här -
af kärlek, när man är."

1870. (det förstås!)

Styngtet.

"När jag ^{högare} fördom lekte yster,
Mland ängens sköna blommor,
Och förgätmigej"er fäste
Wid min bärm jag kände styngtet
I hertat, och till modern
Sprang förskräckt från gräns ängen,
Och förtäljde hvad som hemat.
"Det var väl en liten ödla",
Sade modern - "eller kanske
"Var det då en liten geting". -
Nj, jag sad, gj någon ödla
Eller geting har mig stucket,
Det var blott en liten engel,
Med en bindel som så glänste
Ut af röda, blåa färger,
Och med tvänne skåmska ögon
Log hon som en liten engel.

Då.

Da min vise broder sade:
"Syster, det var liten Astrild;
Åkta dig för hennes julor!"

1870.

Wm. M. M.

Hvad är Amor?

Hvad är väl den "stygge Amor,"
Som jag ofta hör bedommas?
Oh så bitter skymförd tommas,
Ofver stackars, liten Amor?
Mor min sade mig en dag:
"Kära dotter! dig, ^{väl} åkta,
Känslor, tankar noga vakt,
För den listelige Amor."
Derför ropar ständigt jag:
Amor! Amor! med din smet,
Kärleksgud! akh, kom ej hit! —
Toga bryr jag mig om Amor,
Åkta ej hans list och svek.
Hoppar, springer, leker, dansar,
Strör mitta hår med blad och kransar
Under sommariindars smek.
Stundom der i gröna lunden
Kysser jag den vackre Adolf,
Som mig evigt lofvat älska;
Gätter kransen af mig bunden
På hans lysa lockers guld.

Bray mig ej om liten Amor,
Blott min ickdolf är mig kuld. —
1870

Seende af hjertats loje,
Och af sällhet här jag står.
Ni lifvetovär blott näje
del glädje hjertat får.
Lig, stralar hoppets stjerna
Mot den — som hoppas gerna. 1869.

De två älsklingarne.

"Han var en man vår haghonst
värd
" Som vet sig många visdom värfva.
" Ej endast kunnapsitt och lärd,
" Men äfven gunstling åt Minerva.
" "Wist var tanken," mente man,
" Hos Dufva knapp till matt,
Ett daltigt hufvud hade han,
Men hjertat, det var godt."
" Jag har en hjertats älsklung, jag,
Och jag har äfven två.
De äro ej af samma slag;
Jag älskar dem, ändå.
Jag vet ej hvilken af dem är
Mig mera dyrbar, mera kär.

Och vill du höra nu, min vän!
Ett ord, om båda två?
Så kan af naiva skildringen
Du någon aning få.
Om dessa två: mitt hjerta fått.
Men hälften ha hvardera blott.

Den ene är så späd och nått,
En spenslig yngling än.
Så värdigt, godt, är dock hans sätt.
Så lärd är ock, min vän!
Hans sätt, hans hållning, hus den är,
Inpräglat i mitt hjerta - här!

Han är ett smille, också han,
En liten skald också.
Och lardom har han fått, minsann,
Så mycket, som för två.
Hans hjerta - om jag gäfar rätt -
Är lika ädelt, som hans sätt.

Den andre, ack! jag rodnar grämt!
Att se en mogen man.
Hans värt är ganska grof, bastant,
(Och ganska dum är han.)
Hans sätt är redbart, öppet, gladtt.
Hans hjerta är hans bästa skatt.

Ej snillet fallit på hans lott,
Och lärdom ännu minnst.
Men ack! hans hjerta är "så godt!"
Det är en större vinst.
Och ^{derför} drogs så underbart,
Mitt hjerta, till min älskling smitt.

Men valet kan ej göras än,
Det vore alltför svårt.
Att skiljas från en älskad vän,
Det kännes mer än hårdtt.
Jag älskar därför båda två.
Att valet, det är tungt ändå!"

1870.

Lina Järn